Jana Javorská, Jan Donnie Diviš, Mona Simbi

VÁNOČNÍ NADĚJE

VÁNOČNÍ NADĚJE

Jana Javorská
Jan Donnie Diviš
Mona Simbi

OBSAH

KARTY NELŽOU
JANA JAVORSKÁ 4

ALCHYMIE V KANCELÁŘI
MONA SIMBI 25

ROMANCE ZA PENÍZE
JAN DONNIE DIVIŠ 32

JÁ SE NEOMLOUVÁM
JANA JAVORSKÁ 39

NADĚJE
MONA SIMBI 48

POPLETENÉ VÁNOCE
JAN DONNIE DIVIŠ 58

SNĚHOVÁ ROMANCE
JANA JAVORSKÁ 64

HRÁČ
MONA SIMBI 81

SEDM DNÍ DO VÁNOC
JANA JAVORSKÁ 87

KARTY NELŽOU

Jana Javorská

Když Klára zazvonila u dveří bytu paní Rozálie, bylo krátce po šesté večer. Venku už se setmělo a drobné vločky prachového sněhu se pomalu snášely k zemi. Klára chvíli stála na chodbě a přemýšlela, jestli ještě není čas otočit se a odejít. Byla to hloupost. V šestatřiceti přece ženská nepotřebuje kartářku, aby jí vysvětlila, proč nemá chlapa, se kterým by mohla oslavit blížící se Vánoce. Jenže přesně tohle chtěla Klára vědět. Proč se jí muži líbili, ale ona se nelíbila jim? A když už se některý muž zdál být její osobou aspoň trochu zaujatý, vydrželo mu to sotva několik týdnů; pak se nečekaně začal vzdalovat. Přestal volat, plánovat schůzky, a nakonec zmizel úplně. Klára už pomalu nabývala dojmu, že je s ní něco špatně. Její nejlepší kamarádka tvrdila, že je to nesmysl.

„Jsi chytrá, hezká, samostatná a máš skvělou práci. Možná právě proto se tě chlapi bojí."

Klára téhle teorii nevěřila. Kdyby se jí skutečně muži báli, proč by se za ní na ulici otáčeli? Proč jí minulý týden číšník v kavárně napsal na účtenku své telefonní číslo? A hlavně – proč se jí ty muže, o které sama stála, vždycky nějakým záhadným způsobem podařilo ztratit? Dveře se otevřely.

„Klára?"

Žena, stojící na prahu bytu, mohla mít něco kolem šedesáti. Dlouhé stříbrné vlasy měla spletené do copu a na sobě černé šaty s drobnými červenými květy.

„Ano."

„Pojďte dál. Už na vás čekám."

Klára se zarazila.

„Vy jste věděla, že přijdu?"

Rozálie se usmála.

„Objednala jste se."

„No jo, vlastně." Zastyděla se nad náhlým výpadkem rozumu.

„Nebojte se. Neumím číst myšlenky," uklidňovala ji Rozálie.

„To se mi ulevilo," oddychla si Klára a vešla dál.

Rozálie ji zavedla do místnosti, která připomínala směs pracovny, obýváku a starožitnictví. Na policích byly rozmístěné svíčky, kameny, staré knihy a desítky různých balíčků karet. Uprostřed místnosti stál kulatý stůl s tmavě fialovým ubrusem. Rozálie ukázala na židli u stolu a sama se posadila naproti.

„Takže," vyzvala ji kartářka, „čím začneme?"

Klára se nadechla.

„Chci vědět, proč o mě muži nestojí."

Rozálie se na ni několik vteřin mlčky dívala.

„Tohle jste sem opravdu přišla zjistit?"

„Ano."

„A jste připravená slyšet odpověď?"

„Samozřejmě."

Rozálie jen pochybovačně nadzvedla obočí a zamíchala karty.

„Někdy je jednodušší věřit, že problém je v ostatních," dodala

Klára sklopila zrak do klína.

„Já už vážně nevím, v čem ten problém je," postěžovala si.

Rozálie domíchala karty a třikrát na balíček poklepala, poté je pomalu začala skládat na stůl do řady, jednu vedle druhé.

„Tak se na to podíváme. Císařovna," řekla, jakmile otočila první kartu.

Klára se naklonila blíž.

„To je dobrá karta?"

„Velmi. Symbolizuje sebevědomou, zajímavou a chytrou ženu."

„Takže jsem přitažlivá?"

Rozálie se na ni zpříma podívala.

„To jste chtěla slyšet?"

„Možná," špitla Klára stydlivě.

„Císařovna není jen o kráse. Je také o ženskosti, plodnosti, tvořivosti, smyslnosti a životní síle. O schopnosti přijímat i dávat. Vy ale tu svoji ženskost nějak zvláštně schováváte."

Klára se zamračila.

„To není pravda."

„Ale ano, je. Chováte se k okolí, jako byste ani nikoho nepotřebovala."

Klára se ušklíbla.

„A není dobré být soběstačná?"

„Je. Dokud tím zároveň neříkáte: „*Nepřibližuj se ke mně*."

Rozálie otočila další kartu.

„Ďábel.“ Klára se zadívala na obrázek dvou spoutaných milenců v područí ďábla.

V místnosti se najednou nepatrně změnila atmosféra.

„To nezní dobře.“

„Nebojte se, není to špatná karta.“

„Jak to? Vždyť je to představitel pekla?“ pochybovala Klára.

„V partnerských otázkách to může být velmi silný symbol. Ďábel znázorňuje Kozoroha, znamení zvěrokruhu. To je zaměřené převážně na práci, peníze a moc. Ve vztazích pak vášeň, divokou touhu, ale i nebezpečnou závislost.“

„Myslíte v sexu?“

Rozálie se pousmála.

„Také, ale nejen v tom.“

Klára polkla.

„Jde o silnou fyzickou přitažlivost dvou lidí. Pokušení. Lpění na něčem nezdravém až nebezpečném. Tyhle vztahy člověka lákají právě proto, že jsou komplikované nebo dokonce zakázané.“

„To bohužel sedí.“

„Jak moc?“

Klára chvíli mlčela.

„Většinou se mi líbí muži, kteří nejsou úplně dostupní.“

„Ženatí?“

„Ne vždycky.“

„Většinou bývají emočně nedostupní.“

Rozálie přikývla.

„Je podstatné, že už jste schopna si to uvědomit.“

Otočila třetí kartu.

Měsíc.

Klára se na ni zadívala.

„Co to znamená?“

„Iluze. Nejasnosti. To, co si člověk přeje vidět místo toho, co skutečně vidí.“

Klára pokývala hlavou.

„Takže si vybírám chlapy, kteří mě vlastně nechtějí.“

„Ale kdepak, tak to není.“

Rozálie se opřela.

„Vybíráte si muže, u kterých si můžete z nějakého neznámého důvodu dlouhou dobu namlouvat, že o vás opravdu mají zájem.“

„To je rozdíl?“

„Obrovský.“

Rozálie vzala všechny tři karty a položila je vedle sebe.

„Císařovna, Ďábel a Měsíc.“

„Co teda mám dělat?“

„Jste žena, která má velikou přitažlivost. Muži vás vnímají. Touží po vás, ale vy sama si nevěříte natolik, abyste se dokázala odevzdat tomu, který vás chce doopravdy.“

Klára se zamračila.

„To nedává smysl.“

„Naopak, jen se nad tím zkuste trochu zamyslet.“

„Proč bych odmítala někoho, kdo o mě stojí?“

„Protože byste se mu musela otevřít, a to už je jistý druh intimity.“

„A dál?“

„Ale vy to vnímáte jako mnohem nebezpečnější situaci než tu, kdy vás muž nechce."

Klára ucítila zvláštní tlak na hrudi.

Rozálie pokračovala:

„Když muž pro vás není dostupný, nemusíte riskovat skutečné odmítnutí. Můžete si říkat, že vás chtěl, jen zrovna nemohl, měl strach nebo nebyl připravený, anebo nebylo v tu dobu správné načasování."

„A když je dostupný?"

„Pak může zjistit, kdo se skrývá uvnitř toho vašeho krunýře, a toho se bojíte."

Klára se zadívala na karty. Najednou si vzpomněla na Tomáše. Byl milý. Pozorný. Volal jí každý den. Chtěl ji představit svým přátelům. Jednou jí dokonce sdělil:

„Mám pocit, že bychom spolu mohli být šťastní."

Klára se tehdy zalekla. Začala na něm hledat chyby. Vadilo jí, že se příliš směje, nosí staré hodinky, nemá rád její oblíbený film, že je až příliš hodný. Po dvou měsících to sama ukončila. Týden na to začala chodit s Davidem. David byl přesným opakem Tomáše. Nikdy neměl čas. Nikdy nic nesliboval a neplánoval společnou budoucnost. Nikdy neřekl, co cítí. A Klára na něj nemohla přestat myslet.

„Vidím, že už jste si na někoho vzpomněla," řekla Rozálie.

Klára sebou trhla.

„Jak to víte?"

„Na to nemusím být kartářka," odpověděla.

Rozálie vytáhla z balíčku další kartu.

Král holí.

„Tohle je muž, který vás přitahuje.“

Klára se na kartu zadívala.

„Charismatický. Sebevědomý. Vášnivý. Sexy. A hlavně hodně akční.“

„To zní dobře,“ pochvalovala si.

„Ale také impulzivní. Potřebuje neustálou pozornost. A právě takového muže jste si v minulosti několikrát vybrala.“

Rozálie zamíchala karty znovu. Tentokrát položila vedle sebe čtyři. První byla Věž. Druhá Smrt. Třetí Hvězda. A poslední Král pohárů.

„Co to znamená?“

„Váš dosavadní způsob přístupu ke vztahům právě skončil.“

Klára si povzdechla.

„To zní dost dramaticky.“

„Možná trochu.“

„A co ten Král pohárů?“

„Muž, který umí cítit a dávat lásku. Tu opravdovou, nepředstíranou.“

„A kde je?“ vyzvídala Klára.

„Blíž, než si myslíte,“ pozvedla s úsměvem obočí Rozálie.

Klára se zamyslela.

„Někde ve městě, u mě v práci, mezi přáteli?“

„Blízko, uvidíte. Vydržte a on přijde.“

„Ale kde ho mám hledat?“

„Mějte oči otevřené, andělé vás navedou.“

Klára vstala.